

[Aksel Larsen.]

Men jeg tillader mig at spørge, om ikke Danmark og Dansk Røde Kors havde pligt til også at hjælpe folket i Ægypten, hvor brand- og sprængbomber hagler ned over byerne, hvor kampe foregår mellem invasionstropperne og landets forsvarsstyrker. Jeg spørger, hvorfor man kun interesserer sig for at lade Røde Kors og lignende organisationer såvel som dagbladene arbejde på at sende hjælp til det ungarske folk, mens man negligerer Ægyptens folk.

Endelig til slut vil jeg sige: der har været talt om de sidste 24 timers telegrammer og begivenheder. Jeg tror, de maner os til mere end alvorlig eftertanke. Jeg ved ikke, om der er nogen af os i denne sal, der er i stand til på grundlag af de kortfattede telegrammer at have en fuldt færdig mening om, hvad det er, der er sket, hvad der er sagt, hvad hensigten dermed er, og hvad følgerne kan blive. Jeg kan i hvert fald se, at dette kan føre til, at verdensfreden med korteste varsel kan blive bragt i fare, at vi kan blive kastet ud i en ny verdenskrig. I denne situation — og man kan tage Ungarn, folkedemokratierne, Ægypten og det hele med — i denne situation vil jeg tillade mig at sige, at da kan man ikke lade sine politiske sympatier og antipatier på det lokale, hjemlige felt dominere, hvad man siger, skriver og gør. Da må man se, om der er mulighed for, at Danmark kan gøre en indsats for at forhindre, at storkrigen kommer, om vi kan gøre noget for at redde os selv, for det er også Danmark, det i så tilfælde gælder.

Jeg kan ikke give nogen recept på, hvad der kan gøres, men jeg tror, at foruden at indrette sig efter, at meget alvorlige, skæbnesvangre begivenheder, der kan komme til at berøre vort land på det voldsomste og smerteligste, med kort varsel kan indtræffe, kunne Danmark — foruden sin støtte til De Forenede Nationers beslutninger og aktioner — forsøge en henvendelse til stormagterne med forslag, nej, med krav om, at stormagternes ledere øjeblikkeligt sætter sig til forhandlingsbordet og søger at nå til en fredelig løsning af spørgsmålene det mellemste østen, Ægypten, Suezkanalen og Ungarn. Jeg er vidende om, at Schweiz' regering allerede har taget et sådant initiativ og har rettet en sådan henvendelse til stormagterne. Jeg tror, det bedste, vi

kanne gøre i øjeblikket ud over at vedtage det forslag til beslutning, der foreligger her — og det er jo en selvfølge, at det bliver vedtaget — var at rette en sådan alvorlig henvendelse til stormagterne og se at få flest muligt af de andre mindre magter med til henvendelsen i et alvorligt forsøg på at frelse verden og os selv fra den grufulde fare, der måske står lige uden for porten.

Viggo Starcke: Jeg synes, det er et af de få lyspunkter i den nuværende situation, at De Forenede Nationer har besluttet at sende denne besættelsesstyrke til Suezkanalen, og vi fra vor side kan med stor glæde give tilslutning til den højtærede stats- og udenrigsministers forslag.

Der tages i forslaget ikke stilling til størrelsen af troppekontingentet, og det tror jeg er rigtigt. Derimod er der gjort bemærkninger om, at de tropper, som skal sendes derned, skal have en vis tilfredsstillende uddannelse og også en vis tilfredsstillende erfaring i samvirke, hvorfor jeg ganske billiger den tanke, at soldaterne skal sendes kompagnivis.

Jeg vil gerne takke den højtærede stats- og udenrigsminister, fordi forslaget kommer til at bygge på frivillighed, således at de soldater, der ikke ønsker at komme derned, får ret til at melde fra. Det er det standpunkt, retsforbundet indtog i sin tid, da der skulle sendes en besættelsesstyrke til Vesttyskland, og vi tager det som en anerkendelse af, at vort synspunkt har været rigtigt.

Det, man er ved at skabe her, er begyndelsen til en virkelig eksekutiv magt bag freden og retten i De Forenede Nationers tjeneste, en linje, der går lige fra Wilsons forslag om de 14 punkter.

Jeg mener, at tilslutningen til den højtærede stats- og udenrigsministers forslag er så selvfølgelig og så enstemmig, at det ville have været meget naturligt at undgå en debat her i dag, sådan som man undgik en debat i det norske storting, og jeg ved, at mindst 4 af de 5 demokratiske partier har været villige til at undgå denne debat, men at et af disse 5 demokratiske partier absolut insisterede på, at debatten skulle komme. Nu er den her, og så tager vi den.

Den internationale politistyrke, som sendes af sted nu, ville få en vanskelig opgave